

měl vztahovati i na dobu dřívější, z aktu samého nelze dovoditi a stížnost nedovolává se též žádného zákona, který by takový zpětný účinek a účinek toho obsahu, jak jej tvrdí stížnost, stanovil. (Srov. odst. 6 a 7 výnosu min. nár. obrany ve V. V. č. 31/1919 čl. 740.)

Č. 12.330.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní. — Řízení před nss: * Rozhodnutí generálního finančního ředitelství v Bratislavě o snížení odpočivných (zaopatřovacích) platů býv. župního zaměstnance na Slovensku podle § 20 zákona č. 204/1932 Sb. není konečným.

(Nález ze 14. března 1936 č. 20.178/35.)

V ě c : Desider R. v Michalovcích proti rozh. generálního finančního ředitelství v Bratislavě z 10. dubna 1933 a z 18. července 1933 o snížení odpočivných platů.

V ý r o k : Naříkaná rozhodnutí se zrušují pro vadnost řízení.

D ů v o d y : Nař. rozhodnutími snížil žal. úřad st-li bývalému žup. diurnistovi, dočasně ustanovenému služnému v. v., na základě § 20 zákona č. 204/1932 Sb. podle ustanovení § 17 zákona č. 286/1924 Sb. odpočivné požitky a přeplatek vzniklý neoprávněným pobíráním vyšších odpočivných požitků předepsal mu podle ustanovení § 9 zákona č. 287/1924 Sb. k náhradě. Nař. rozhodnutí jsou opatřena poučením, že jsou konečná a není proti nim v postupu instančním dalšího opravného prostředku.

Maje rozhodovati o stížnostech vznesených do těchto dvou rozhodnutí, musil nss vzhledem k ustanovení § 4 zákona č. 36/1876 ř. z. o ss zkoumati především svou vlastní příslušnost k rozhodování a zabývatí se otázkou, zda nař. rozhodnutí generálního finančního ředitelství pro Slovensko v Bratislavě jsou ve smyslu § 5 cit. zákona konečná; neboť podle tohoto ustanovení mohou býti předmětem kognice nss toliko výroky (rozhodnutí neb opatření) poslední instance správní v tom kterém případě přípustné a nemůže se proto nss zabývatí věcně výrokem vydaným v téže věci instancí nižší, nebyl-li pořad instancí správních vyčerpán.

V tom směru bylo pak uváženo:

Zákon č. 286/1924 Sb. o úsporných opatřeních ve veřejné správě, jehož účelem bylo — jak nasvědčuje již nadpis zákona — docílití úspor ve veřejné správě mimo jiné omezením kumulace požitků státních zaměstnanců jich snížením za předpokladů vymezených jednak v § 17, jednak v § 18 (srov. Boh. A 6088/26), stanovil v § 21 odst. 3, že »opatření podle §§ 17 a 18 přísluší učiniti úřadu poukazujícím požitky, o jichž snížení jde. Případné odvolání nemá odkládacího účinku.« Má tedy již tento zákon na zřeteli případnou možnost a přípustnost dalšího správního pořadu — pokud ovšem nejde o výrok ústředního úřadu jako úřadu v hierarchickém pořadí správních úřadů nejvyššího — proti

rozhodnutí o snížení odpočivných platů, vylučuje pouze odkladný účinek opravného prostředku (odvolání).

Citované ustanovení § 21 odst. 3 vyložil nss ve své judikatuře (srov. Boh. A 7573/28, 10.177/32 a j.) v ten smysl, že úřadem poukazujícím požitky rozuměti tu dlužno úřad resortní, jemuž přísluší odpočivné (zaopatřovací) požitky vyměřovati.

Zákon č. 204/32 Sb. o úsporných opatřeních personálních pokročil v úsporné tendenci zákona č. 286/1924 Sb. ještě dále, jak tomu nasvědčuje nejen obsah jednotlivých jeho ustanovení, ale i důvodová zpráva k vládnímu návrhu tohoto zákona č. tisku 2099/1932 posl. sn. N. S., dále zpráva sociálně-politického a rozpočtového výboru o tomto návrhu č. tisku 2113/1932 posl. sn. N. S., jakož i sociálně-politického a rozpočtového výboru senátu č. tisku 966/32 N. S., a stanovil v dílu III. nadepsaném: »Změna některých předpisů o odpočivných (zaopatřovacích) platech«, zahrnujícím §§ 10 až 20, další opatření při kumulaci požitků státního zaměstnance (§§ 11 až 15), a v § 20 vyslovil: »K opatření podle §§ 11 až 13 a § 15 tohoto zákona a podle §§ 17 až 21 zákona z 22. prosince 1924 č. 286 Sb. o úsporných opatřeních ve veřejné správě, pokud ustanovení tato nedoznala změny tímto zákonem, jest příslušný úřad, jehož likvidující orgán zařizuje výplatu odpočivných (zaopatřovacích) platů, nejsou-li opatření ta vyhrazena nadřízenému ústřednímu úřadu.«

Tímto předpisem byla tedy jednak provedena změna co do kompetence úřadu povolaného uskutečniti kumulační opatření ve smyslu zákona č. 286/1924 Sb. potud, že na místo dříve příslušného úřadu poukazujícího požitky odpočivné (zaopatřovací), o jichž snížení se jedná, nastupuje od účinnosti zákona č. 204/1932 Sb., t. j. od 1. ledna 1933 (§ 29 odst. 1) úřad, jehož likvidující orgán zařizuje výplatu odpočivných (zaopatřovacích) platů, jednak založena nově kompetence posléze zmíněného úřadu k opatřením kumulačním podle zákona č. 204/1932 Sb. Důvodem oné kompetenční normy bylo, jak potvrzuje shora již citovaná důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona č. 204/1932 Sb. č. tisku 2099/32 posl. sněm. N. S., že se zde »upravuje jednotně a administrativně nejjednodušším způsobem kompetence pro rozhodování o pensijních platech podle tam uvedených ustanovení tohoto zákona a zákona restriktivního tak, že se soustřeďuje k úřadu, jehož likvidující orgán zařizuje výplatu odpočivných (zaopatřovacích) platů. Výslovného ustanovení kompetenčního je třeba, poněvadž vzhledem k judikatuře nss není příslušnost zcela nespornou, což ohrožuje právní bezpečnost rozhodnutí vydaných úřadem, jehož likvidující orgán zařizuje výplatu pensí. Kompetence se tu přenáší ve smyslu úsporném na úřady, jichž účtárny likvidují a poukazují odpočivné a zaopatřovací platy. Jsou to toho času kromě zem. finančních úřadů úřady vojenské, železniční, ústřední ředitelství tabákové režie, zem. úřady, pokud jde o učitelské a kongruální pense, a fondovní úřady, pokud jde o nadační statky, státní nemocnice, zástavní úřad a státní nakladatelství«.

Vyplývá tudíž jak ze znění § 20 zákona č. 204/1932 Sb., tak z úmyslu zákonodárcova, že měla tímto předpisem býti vymezena toliko věcná příslušnost úřadu povolaného prováděti kumulační opatření, že však ne-

bylo a ani nemělo býti nic měněno na případném dalším instančním pořadu, jinými slovy, že vymezením kompetence nebyla nijak vyslovena výluka dalšího opravného prostředku proti rozhodnutí příslušného úřadu, pokud ve smyslu tohoto ustanovení nebyl jím úřad ústřední. Nebylo tedy citovaným § 20 změněno ani ustanovení § 21 odst. 3 zákona č. 286/1924 Sb., pokud uznávalo případnou přípustnost odvolání a vylučovalo jen odkládací jeho účinek.

Kdyby byl zákon č. 204/1932 Sb. zamýšlel při přenosu kompetence úřadů resortních na úřady likvidující odpočivné požitky zároveň obmeziti instanční pořad tím způsobem, že výrok úřadu, jehož likvidující orgán zařizuje výplatu odpočivných (zaopatřovacích) platů, má zůstatí konečným, byl by tak musil výslovně stanovit. Jestliže tak neučinil, nutno souditi, že, pokud nejde o výrok úřadu ústředního, vycházel z předpokladu, že jest odvolání k ústřednímu úřadu přípustno. Ježto pak generální finanční ředitelství pro Slovensko v Bratislavě, které u st-le tato opatření nař. rozhodnutími provedlo, není úřadem ústředním, a tedy ani jeho expositurou (srov. nálezy nss k § 151 plat. zák. Boh. A 7835/29, 9177/31, 9622/32, pak nález k § 2 vl. nař. č. 230/1920 Sb. Boh. A 9482/31), nýbrž podléhá hierarchicky jakožto úřad finanční nadřízenému min. financí, nelze výrok jeho vydaný podle citovaného ustanovení jakožto úřadem příslušným ve smyslu § 20 zákona č. 204/1932 Sb. považovati za rozhodnutí poslední instance správní a není proto po rozumu § 5 zák. o ss konečným.

Podle toho byly by stížnosti vznesené do nař. rozhodnutí jakožto výroky instance nižší nepřipustnými. Ježto však zmíněná rozhodnutí byla opatřena nesprávným poučením, že jsou konečná, takže strana byla tímto poučením svedena k tomu, že podala stížnosti k nss, místo aby dalším instančním pořadem domáhala se jich nápravy u min. financí, dlužno v tomto nesprávném poučení spatřovati podstatnou vadu řízení, pro kterou bylo nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o ss zrušiti, aniž se mohl nss zabývatí věcnými námitkami stížností.

Č. 12.331.

Řízení před nss: Nss nemůže poskytnouti stranám ochranu proti nečinnosti správních úřadů.

(Nález ze 14. března 1936 č. 11.600/36.)

V ě c: Jaroslav O. ve Valči proti rozh. zem. úřadu v Brně z — — — a z 30. srpna 1933 o úrazovém pojištění.

V ý r o k: Stížnost na rozhodnutí z 30. srpna 1933 zamítá se pro bezdůvodnost. — — —

D ů v o d y: Úrazová pojišťovna dělnická pro Moravu a Slezsko v Brně prohlásila výměrem z 29. prosince 1931, že podnik st-lův »pokrývačské práce ve vlastní režii« ve Valči podléhá podle § 1 odst. 2 zákona z 29. dubna 1912 č. 96 ř. z. úrazové pojistné povinnosti, a provedla jeho zařazení. Námitkám, jež podal st-l proti tomuto výměru, zem. úřad v Brně rozhodnutím z 15. března 1933 nevyhověl a napadený výměr